

La Rússia de Putin Els diners de les nacionalitzacions Reportatge

El president Putin al seu despatx dialogant amb Roman Abramóvitx, amb qui manté una estreta amistat ■ REUTERS

Duel d'oligarques russos a Londres

ACUSACIÓ • Boris Berezovski, exiliat, acusa Roman Abramóvitx de pressionar-lo per vendre accions a baix preu **VINCLE POLÍTIC** • El milionari refugiat volia muntar un partit opositor al president Putin

Conxa Rodríguez
LONDRES. CORRESPONSAL

El jutge David Mackie de la secció comercial del Tribunal Suprem de Londres ha vist molts litigis entre persones, companyies i empreses, però mai s'havia trobat amb tanta política com en el cas de Boris Berezovski contra Roman Abramóvitx. La vista s'ha acabat fa alguns dies i el jutge en decideix ara el veredict. Els advocats de Berezovski demanen a Abramóvitx —la segona fortuna del Regne Unit amb 15.000 milions d'euros, segons la llista de rics de *The Sunday Times*— una compensació de 3.000 milions d'euros per la venda forçada d'accions a preus per sota de mercat.

Els dos oligarques russos viuen a Londres. Berezovski s'hi va exiliar l'any 2000 quan va enfrontar-se políticament a l'expresident Vladímir Putin, mentre que Abramóvitx s'hi ha instal·lat per voluntat pròpia, i s'ha fet notar en comprar el club de futbol Chelsea. La fortuna de Berezovski és de 650 milions d'euros, una xifra modesta comparada amb la del seu exsòci en les privatitzacions. L'exiliat defensa que va haver de vendre accions de la companyia de petroli privatitzada Sibneft, la d'alumini Rusal i de la companyia televisiva ORT a Abramóvitx forçat, i sota l'amenaça que si no les venia el Kremlin les hi expropiaria.

"Aquestes acusacions d'amenaçes i intimidacions no s'aguanten, s'han presentat de manera vaga,

s'estan canviant constantment i es contradueixen", va dir l'advocat Andrew Popplewell, que porta la defensa d'Abramóvitx.

L'any 2000, quan Putin va ser elegit president, Berezovski i el seu aliat, el georgià Arkadi Pataratsixvili, conegut per Badri (trobat mort fa dos mesos a la seva casa de fora de Londres d'un atac de cor), eren els principals accionistes del canal de televisió ORT, una emissora que va ser molt crítica amb Putin per la tragèdia del submarí Kursk.

Segons els advocats de Berezovski, Roman Abramóvitx va reunir-se amb els dos principals accionistes d'ORT per dir-los, de part del presi-

Berezovski i Patartatsixvili eren crítics amb Putin a través del canal de televisió ORT

dent Putin, que el tercer accionista privat d'ORT i amic d'ells, Nikolai Gluixkov, estava detingut. Si volien que fos alliberat havien de vendre les seves participacions. Van vendre, però Gluixkov va romandre empresonat, i Berezovski i Badri, que havien estat en el passat aliats de Vladímir Putin i Roman Abramóvitx, van fugir de Rússia.

Segons aquest relat, Abramóvitx els va tornar a començar de vendre les accions de la companyia Sibneft molt per sota de preu, i mentre tant Gluixkov continuava empresonat. Per les accions de Sibneft l'oli-

garca refugiat demanava 1.500 milions d'euros, i per les de Rusal uns 1.000 milions d'euros. En el primer, Berezovski les havia adquirit a l'Estat rus per 90 milions d'euros a mitjan anys 90, i va ser valorada per 900 milions d'euros abans de tornar-se a vendre.

Arguments davant el jutge

La venda, forçada o no, de la participació en les empreses privatitzades l'any 2000 coincidia amb els plans de Berezovski de fundar un nou partit polític contrari a Putin. La detenció de l'oligarca Gluixkov i l'amenaça de confiscació per part de l'Estat rus si no venien les accions són les principals acusacions que han presentat els advocats de Berezovski i han rebutjat els de Roman Abramóvitx davant el jutge anglès.

Barbara Dohmann, advocada de Berezovski, ha dit al jutge que "el comportament i les afirmacions fetes pel senyor Abramóvitx van ser il·legals i il·legítimes, i suposen un trencament de confiança". L'advocat d'Abramóvitx, per la seva banda, va assegurar al jutge que "els acords entre els implicats van ser converses orals produïdes fa molt de temps entre els que en aquell moment eren aliats en els negocis". Durant el judici, els advocats de totes dues parts han fet un retrat mafiós de com un grup d'oligarques van repartir-se l'explotació dels recursos naturals de Rússia en reunions a l'hotel Donchester de Londres o a l'aeroport de Munic. ■

TANTxTANT

Modest Guinjoan
Josep Maria Llaurador

Qui se'n va de les empreses i per què

Com bé saben els empresaris i com fàcilment entenen els empleats, a les empreses, el cafè per a tothom és cosa del passat. Aquest sistema de tractament tan espanyol, inspirat en la llunyana LOAPA i d'aplicació tan vigent, potser és vàlid pel sector públic però no ho és pel privat, perquè és fonamentalment injust. Sobretot per aquells que produeixen més. És lògic retribuir més a qui més contribueix als objectius de l'empresa. Si els millors elements veuen que el seu bon resultat i el seu esforç no s'adiuen amb allò que reben a canvi, se'n voldran anar, sigui a una altra empresa, sigui a crear-ne una de pròpia, i

tots els empresaris saben bé qui són els qui se'ls en van. No obstant això, els diners tampoc no ho són tot; hi ha professionals que, tot i poder estar més ben pagats en altres empreses, no canvien, perquè s'hi senten ben acceptats i valorats, perquè els caps i els altres companys els tenen en compte i n'agraeixen l'aportació, sigui molta o poca. La participació, l'acceptació de les idees encertades, la sensatesa, l'encert, el tremp d'aconseguir fites en un projecte compartit no són diners, però ajuden a continuar. En el món empresarial, si un bon element, tot i estar mal retribuit i poc valorat, no fa res per anar-se'n, una de dues: o és massa poruc o, al capdavant, no devia ser tan bo com semblava...

Per què deu ser que aquesta situació ens recorda tant la relació de Catalunya amb Espanya? L'últim episodi d'importància va ser la proposta d'Estatut de 2005, que semblava un avís que els catalans érem bons i valents. Res de res, Espanya respira més tranquil·la que mai.

Per què deu ser que aquesta situació ens recorda tant la relació de Catalunya amb Espanya? L'últim episodi d'importància va ser la proposta d'Estatut de 2005, que semblava un avís que els catalans érem bons i valents. Res de res, Espanya respira més tranquil·la que mai.

Endesa celebra la primera junta en mans d'Acciona i Enel

■ L'enfrontament dels dos accionistes en la gestió del grup és al rerefons de la cita

Redacció
MADRID

El primer grup energètic de l'Estat espanyol, Endesa celebra avui a Madrid la primera junta general d'accionistes amb Enel i Acciona com a propietaris de la companyia i amb José Manuel Entrecanales al capdavant de l'elèctrica després de la sortida de Manuel Pizarro a finals de l'any passat.

La cita anual dels accionistes té lloc després d'uns mesos en què els estira-i-arrotonsa entre els dos principals accionistes han ocupat primera pàgina dels diaris estatals i estrangers. La junta se celebrarà pocs dies després que el grup italià i la constructora dels Entrecanales protagonitzessin una topada al consell d'Endesa per la valoració dels actius a Endesa que s'han traspassat a la nova socie-

tat conjunta de renovables entre Acciona i l'elèctrica estatal.

Al marge de les diferències, els accionistes es pronunciaran sobre la distribució de 1.621 milions d'euros en dividendes corresponents a l'exercici del 2007, dels quals Enel ingressarà 1.086 milions d'euros per la participació del 67% a la companyia i Acciona 405 milions d'euros pel 25% que controla.

Sembla que una part de la polèmica relació que mantenen els dos socis industrials d'Endesa prové del fet que si bé Enel té la majoria del capital, la gestió i el pes en el consell d'administració està repartit al 50%.

En total, l'elèctrica repartirà 1,53 euros bruts per acció amb càrrec als comptes de l'exercici passat. El desembre de l'any passat, el consell ja va acordar distribuir a càrrec dels resultats del 2007 un dividend de 0,50 euros bruts per acció, que va suposar el desemborsament de 529 milions d'euros. ■